RUMPELSTILTSKIN

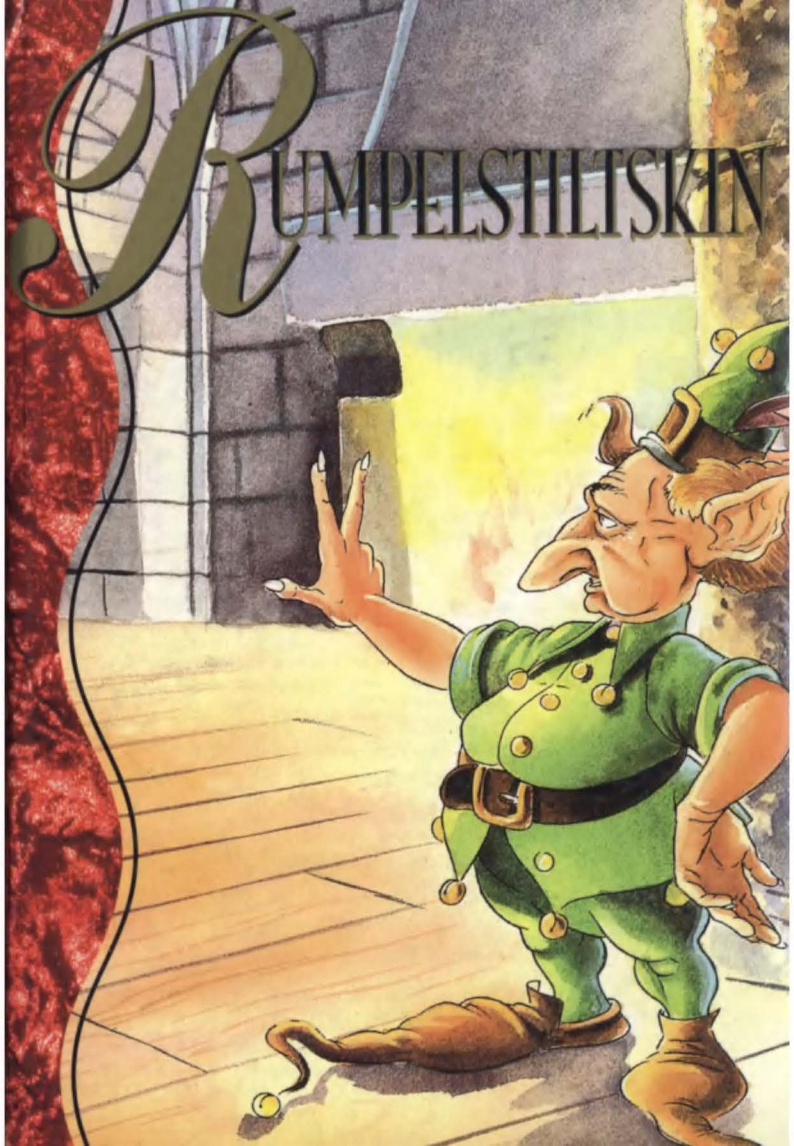

RUMPELSTILTSKIN

Design grafic şi ilustraţii : Zapp
Adaptarea basmelor : Robyn Bryant
Traducerea : Ileana Nereuţă

© 1997 Ovale Publications Inc.

278 Queen Street
Montreal, Canada H3C 2N8

Tipărit în China
Printed in China

OVALE

A fost odată un morar sărac lipit pământului. Singura sa bogăție era o fiică, înzestrată cu o frumusețe fără seamăn.

Într-o bună zi, morarul fu chemat în fața regelui să-şi plătească birurile. Dar bietul de el n-avea nici un sfanț.

Atunci îi spuse regelui :

— Am o fiică ce ştie a toarce fir de aur din paie.

— Adu-o la mine! porunci regele.

Când veni fata, regele o duse într-o încăpere mare, plină cu paie.

— Până mâine în zori, să torci din paiele astea fir de aur, că de nu, va fi vai şi-amar de tine, spuse el!

După care ieşi ferecând uşa în urma sa.

Biata fată, neştiind cum să ducă la îndeplinire porunca, izbucni în plâns.

Deodată uşa se deschise, lăsând să intre o arătare de omuleţ.

— Seara bună, frumoasă morăriţă. De ce plângi? întrebă acesta.

— Am primit poruncă să torc toate aceste paie în fir de aur şi nu ştiu cum să fac, răspunse fata.

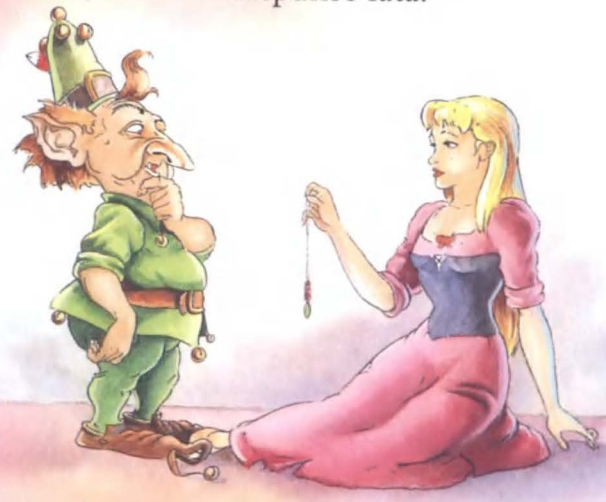

— Ce-mi dai drept răsplată dacă torc paiele în locul tău? întrebă omuleţul.

Fata îi oferi salba ei de la gât şi astfel omuleţul se puse pe lucru. În zorii zilei, toate paiele erau preschimbate în aur.

Când văzu regele tot aurul din odaie, râvni la mai mult. O duse deci pe fată într-o încăpere şi mai mare, în care se aflau şi mai multe paie, apoi îi porunci să le toarcă pe toate până a doua zi.

După căderea nopții, omulețul se arătă din nou şi iar o găsi pe fată plângând. De astă dată, se învoi să toarcă paiele în schimbul unui inel de aur.

Văzând atâta aur, regele deveni şi mai lacom. O închise pe fată într-o încăpere uriaşă, plină cu paie până-n tavan.

— Dacă până la ziuă torci fir de aur din toate paiele astea, te voi lua de soție, făgădui el.

În noaptea aceea, omulețul se arătă din nou, dar fata nu mai avea nimic de oferit.

— Leagă-te să mi-l dai pe primul tău născut, îi ceru el.

Neavând încotro, fata se învoi.

A doua zi de dimineață, spre marea sa bucurie, regele găsi încăperea plină cu aur. Ținându-şi făgăduiala, o luă în căsătorie pe fiica morarului şi o făcu regină.

Un an mai târziu, regina aduse pe lume o fetiță.

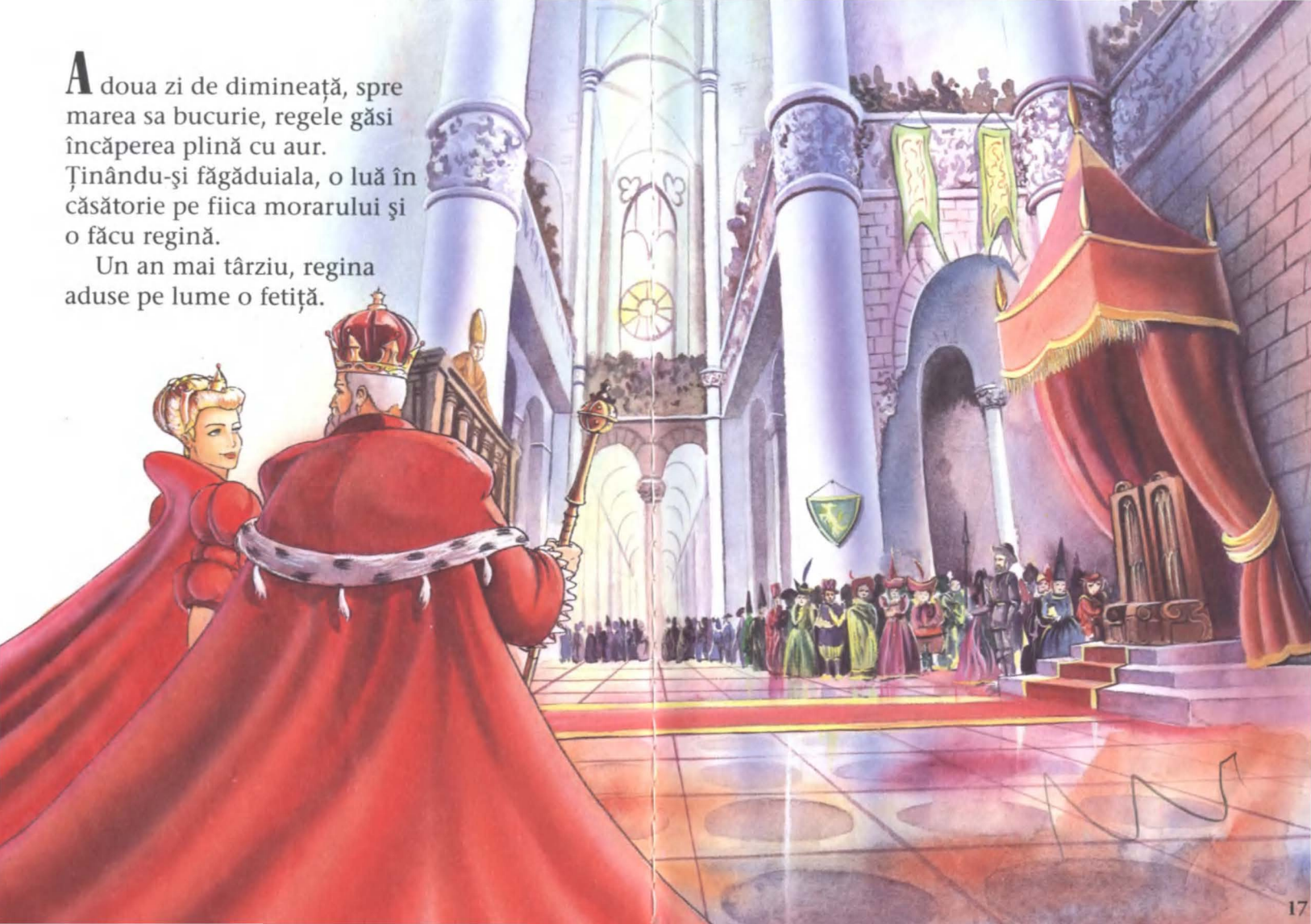

Regina uitase cu desăvârşire promisiunea făcută omuleţului, până în ziua când acesta se înfăţişă în odaia ei.

— A venit timpul să-ţi ţii făgăduiala, spuse el.

Regina îi oferi în schimb tot felul de comori, doar s-o îndura să-i lase pruncul. Dar omuleţul rămase neînduplecat.

— Un sufleţel viu e mai de preţ pentru mine decât toate bogăţiile din lume, răspunse el.

Auzind acestea, regina izbucni în hohote de plâns.

— Îţi dau răgaz trei zile să-mi ghiceşti numele, spuse în cele din urmă omuleţul. Dacă izbuteşti, mă învoiesc să-ţi las copilul.

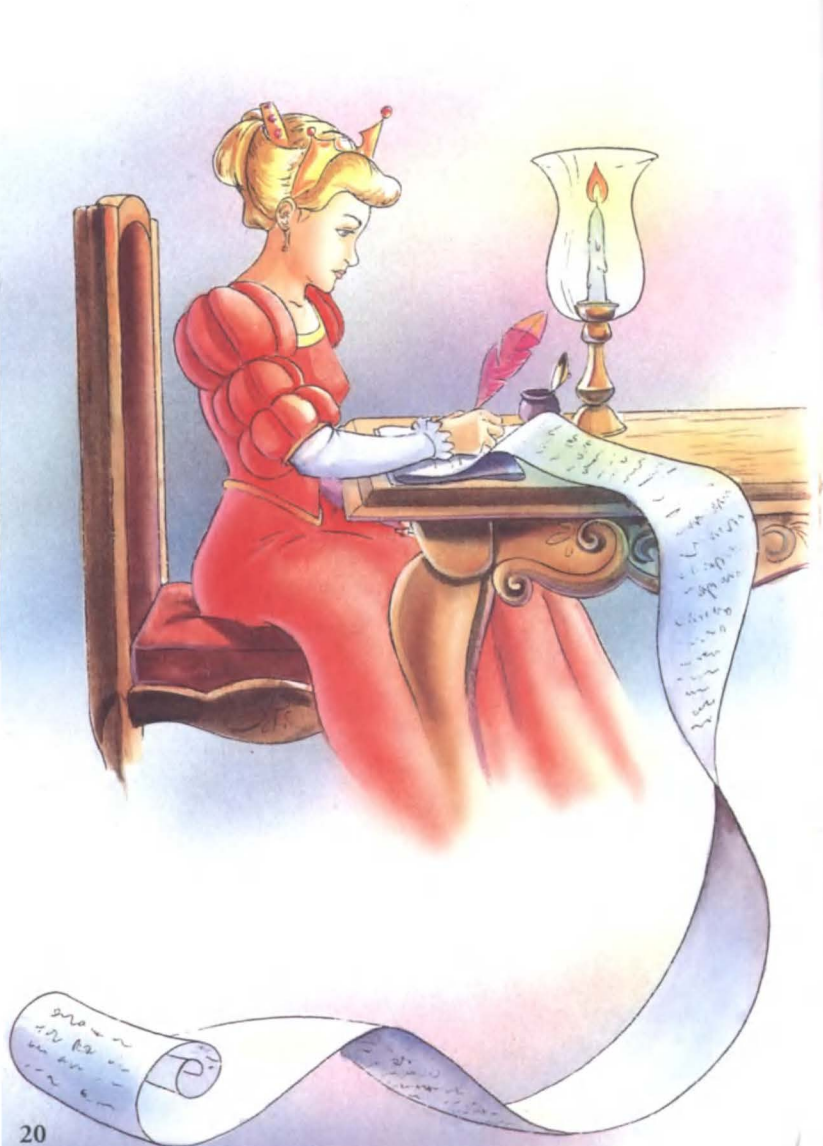

Regina petrecu întreaga noapte căutând cu sârg tot felul de nume, pe care le înşiră pe o listă lungă.

A doua zi, când omulețul se întoarse, ea purcese a-i citi toate numele de pe listă. Dar la fiecare dintre ele, omulețul răspundea la fel :

— Nu, acesta nu-i numele meu.

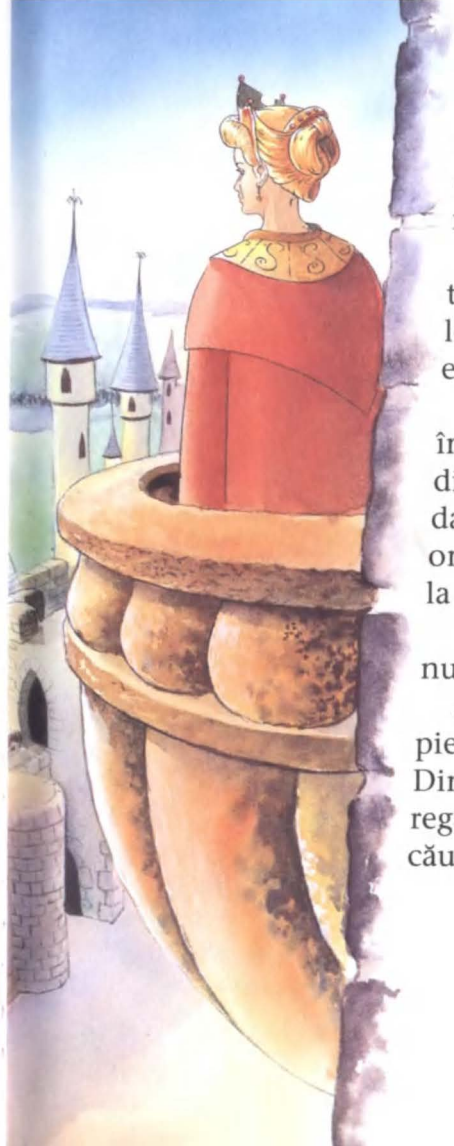

Regina trimise atunci slujitori în cele patru zări ale regatului.

— Să-mi aduceți toate numele pe care le auziți, le porunci ea.

Slujitorii se întoarseră cu nume dintre cele mai rare, dar de fiecare dată omulețul răspundea la fel :

— Nu, acesta nu-i numele meu.

A treia zi, regina îşi pierduse orice nădejde. Din nou trimise în tot regatul slugi iscusite, în căutare de nume noi.

La căderea serii, ultimul dintre aceştia se întoarse cu o poveste ciudată.

– Pe când străbăteam codrul, istorisi el, am văzut un omuleț caraghios care dansa în jurul unui foc şi cânta :

„Regina va trebui să-mi dea fetița, căci nu va ghici în vecii vecilor că numele meu este Rumpelstiltskin!“

În seara aceea, regina îl întrebă pe omuleț :

— Nu cumva te numeşti Arthur?

— Nu, acesta nu-i numele meu! exclamă omuleţul.

— Atunci poate Zephirin?

— Nu, acesta nu-i numele meu! spuse din nou omuleţul.

— Dar ce zici de Rumpelstiltskin?

Auzindu-şi numele, omuleţul fu cuprins de o asemenea furie, încât izbi cu piciorul în podea. Scândurile duşumelei se sfărâmară pe loc şi omuleţul fu înghiţit cu totul.

Şi astfel omuleţul dispăru pentru totdeauna, iar regele şi regina trăiră fericiţi alături de fiica lor până la adânci bătrâneţi.

MICUL MEU SIPET CU

POVEȘTI

DE FRAȚII GRIMM

RAPUNZEL

BROSCOIUL FERMECAT

CROITORAȘUL CEL VITEAZ

ALBĂ-CA-ZĂPADA

RUMPELSTILTSKIN

OVALE